

Глава 11.

Земеделецът знае за семето на пшеницата, която сее, толкова, колкото му е казал продавачът на семето, а истината ще научи по жътва, според народната поговорка: „Каквото посееш, това ще пожънеш“. С Боро се случва точно така, почти всички лъжи, които е посял около Джо, са разкрити. Джо е гледан добре от новата си съпруга, познава се по общото му състояние, а според народната поговорка жената се познава по ризата на мъжа си – по-добре изглежда и е по-жизнен от миналата година. Исковата молба за унищожаване на брака е оттеглена, след като лекарят на Джо свидетелства, че става дума за съвсем нормална личност, която може сама да преценява, а и да вземе решение за сключване на брак. Епископът се уверява, че Джо е удържал на обещанието си, дадено пред него, за обезщетяване на Боро. Публикуван е и романът на Александър, вдъхновен от живота на Джо, който не третира настоящето и не провокира никого. Всички тези неща допринасят за това, че повечето приятели на Джо от църквата да се завърнат, а и Джордж, Фред и Леонард престават директно да го безпокоят.

Започва период на спокоен живот за Джо, в който и госпожа Патриша ще си поеме дъх и ще продължи с прекъснатите действия около наследството. Джо е ангажиран с книгата и постоянно настоява Патриша да му я чете, а желае да чуе и всяка казана наоколо дума за книгата, като за нея дълго време не изказва мнението си нито една група, но особено странно се струва на Джо това, че не се

обаждат църковните хора, по този въпрос разговаря с Александър.

За главния герой на романа това е първата книга, а за писателя – деветата и за него нищо, свързано с книгата, не може да бъде изненада. Той знае, че в тази и подобни среди нито една интелектуална ценност не се посреща благосклонно, та и тази книга, той знае, че дълго време ще се чака, докато някоя група изкаже мнението си за нея, а всички останали в хор – след нея. Книгата не може директно да провокира никого, затова Александър не очаква груби атаки, а Джо се бои и от това. Когато Александър си мисли вече, че всичко ще завърши с игнориране на книгата, обажда се господин Бела, човекът с най-големия интелектуален потенциал в по-широкото обкръжение, известен писател и художник. Той разглежда книгата сериозно и излага забележки от литературен характер. След него никой не се решава да атакува книгата и автора. Последват бледи изказвания на групи, забележки към главния герой на романа в смисъл – не е казал всичко на писателя.

Все пак, книгата повдига авторитета на Джо, помага да се стопи враждебността към него и неговия нов брак, и най-важното за него – допълнително осмисля остатъка от живота му, става предмет на постоянни размисления и контакти с хора от различни групи.

Че Джо е напълно реабилитиран, става очевидно, но в него остава страх и съмнение, че не е. Идва денят на изпитанието. Това е панихидата, годишнината от смъртта на Мери. Кани много приятели, ще бъде неуспех, ако дойдат по-малко от петдесет, така разсъждава той. В деня на панихидата броят на отзовалите се е над всички очаквания. На обяда са сто четиридесет и двама души. Джо най-накрая е успокоен и щастлив, а Патриша ще схване тази активност като своя окончателна и необратима победа.

Два месеца след влизането ми в Америка и периода на пълна безнадеждност, докато все още към мен се обръ-

щаха с рождено то ми име Даница, когато за пръв път дойдох на църква и за пръв път срещнах госпожа Патриша, това беше четири седмици преди панихидата за покойната Мери, когато госпожа Патриша вече сигурно се чувства като една от паството на църквата. На всичко останало ще бъда постоянен свидетел, а особено на въодушевляването след деня на панихидата.

За една година от запознаването ми с госпожа Патриша и след това ми се случиха все хубави неща – следването ми в колежа отива към края си, спестих няколко хиляди долара и постигнах стандарт на живота, за какъвто си мечтаех при пристигането си в Америка. Последователна в решението си относно пестенето, все още живея с онези две мексиканки, с доста ограничения. Започнах да мисля за преместване в гарсоньера, каквато вече бях започнала да търся, но се сетих, че за това е добре да разговарям с госпожа Патриша, която все повече се държи като някакъв мой неясен шеф или настойник и се ядосва на всяка моя постъпка, която не е благословила тя.

- Мисля си да се преместя в някоя гарсоньера – споменах ѝ като между другото.

- Дане! Гарсоньера...!? – учудването беше фалшиво и знаех, че ми готви нещо. Тя продължи: – Ти си интелектуалка, ще имаш американска диплома... Твоето ниво е богата къща...

- Патриша! Пресилваш... – започнах с респект към нейния яд.

- Дане, няма да говоря днес за това, ще ти се обадя след няколко дена, аз или някой друг – така започна събитието, което из основи ще преобърне моя американски начин на живот.

Това се случи в един от редките ми периоди, когато цели две седмици не изкарах и един долар. Не ме обземаше паника заради това благодарение на спестяванията ми, но беше повод лично да се занимавам с по-сериозно с търсене на

работа. Дори не можех и да помириша прилична работа, това не ме изненада много, но никой не ми предложи дори и най-простата работа, дори такава, от която не може да се преживява. Ако не бях включена в схемата на тези жени, лешоядките, както от време на време се появява този израз, щях да остана непоправимо бедна, все повече се убеждавам в това.

Когато за пръв път чух думата „лешоядка“, беше ми противна и мисълта, че и аз ще стана член на такава група жени. Обаче, докато работех каквото работех, все повече се приближавах до тази категория, а може би вече бях станала част от нея. Доста често си мислех и за този израз и същността на „лешоядките“. На една от лекциите попитаха госпожа Рози:

- Защо някои ни наричат „лешоядки“?

- Нашето дружество се е специализирало за старци, които са богати и са в края на живота си – обясни госпожа Рози. – На практика, интересуват ни богаташи, от които може бързо да се наследи онова, което имат. Става дума за болни старци, които вече са придобили цвета на мъртъвци и лица на трупове. Още в началото на тази идея една от нашите жени каза, че ѝ трябва един „леш“, нарекоха я „лешоядка“, а името се разпространи и върху всички нас, които се занимаваме с тази работа.

Докато очаквах предизвестеното обаждане от госпожа Патриша или някой друг, както каза, все по-сериозно размишлявах за своето американско бъдеще и по нито едно нещо не можех да се идентифицирам като жена, оженена за „труп“. Размишления имаше в изобилие, защото все повече дни минавах без очакваното обаждане. Мислех си да се обадя и да питам Патриша, да я помоля за някаква работа, но се отказвах, като се боях от някаква обида или унижение.

- Ало, Дане! – за втори път, откакто съм в Америка, ми се обади госпожа Рози.

- Ало, госпожо Роза! – не криех радостта си.

- Хайде, душо, прескочи за малко до мен – беше кратка.

Знаех, че става дума за работа, разбира се, грижа за някой старец, защото всички по-сериозни мои работи напоследък бяха с такива. Но за такава работа не е необходимо да ми се обажда директно тя, затова предположих, че става дума за по-дълъг период на гледане или по-сериозно заплащане, или прекалено малко пари, но дълъг период, или... но при всички положения е нещо специфично. Не можех да овладея пристъпа на любопитство и възбуда.

Освен госпожа Роза, при нея заварих и госпожите Патриша и Мици, както и един господин, на когото не знам името, но знам, че е високопоставен представител на дружеството „Скъпи дядовци“. Посрещнаха ме, сякаш съм личност, която има по-голямо значение от онова, което имам. Побъбрихме и се почерпихме, а след това онзи мъж започна да говори по моя въпрос.

- Госпожо Дана, за вас знаем само хубави неща и желаем да станете специалист в нашето дружество. Затова ви повикахме.

- Не съм сигурна, че разбирам какво ми предлагате – повече съм доволна от това как го казах на английски, отколкото че го казах.

- Предлагаме ви място на специалист по грижа за стари и болни мъже – поясни той.

- В някакво заведение!? – помислих и попитах.

- Зависи от ситуацията, в заведение или в къщите на старците – добави той.

- Ще имам ли заплата и добавки? – реших се аз да попитам.

- За начало, заплата е \$2000 месечно и здравно осигуряване – веднага обясни.

- За начало?! – изненадах се аз.

- Да, за начало! – потвърди и добави – А по-късно, по процент.

- По-късно?! – почти възкликнах.

- За това „по-късно“ ще говорим по-късно – отвърна той с усмивка и продължи. – Приемате ли работата, която ви предлагаме и при споменатите условия? – беше недвусмислен.

- Приемам! – побързах да отговоря, защото имах предвид предложената заплата, на която алтернативата беше \$0.

- О.К.! – каза той, като гледаше към мен, след това се обърна към госпожа Роза и добави: – Мисля, че завърших с моята част. Моля, поемете госпожата.

- В момента имаме една спешна работа – подхвана темата госпожа Роза и продължи: – в Сан Пидро поехме ангажимент да се грижим за един старец. На деветдесет години е, няма класически болести, болестта му е единствено старостта. Не е агресивен, не е дементен, но като всеки стар човек е досаден и придирчив. В дружеството се съгласихме, тази работа ще възложим на вас. Приемате ли работата? – попита госпожа Роза и почака да отговоря.

- За колко време? – попитах и веднага се помислих, че въпросът е излишен.

- Неопределено време – отвърна тя.

- Не разбирам? – упорствах аз и отново си помислих, че не трябваше.

- Само един ден, ако не ви приеме господин Виктор. Или до края на живота му, ако се привърже към вас – отвърна госпожа Роза и ме попита доста остро: – Можем ли да разчитаме на вас?

- Можете! – отвърнах, след като размислих няколко мига.

- За подробностите ще разговаряте с госпожа Мици – приключи госпожа Роза и се обърна към нея: – Отидете в другия салон и се разберете за подробностите.

Госпожа Мици приятелски започна разговора, обясни ми, че още на следващия ден ще трябва да се пренесе в къщата на господин Виктор и да поема цялата грижа за него.

- Кой е Виктор? – с нея разговарях без притеснение.

- И аз не знам. Знам само данните, до които се е добрала агенцията.

- А те са!? – добавих аз.

- Деветдесетгодишен, това вече знаеш. Здрав, но старостта му е свела живота до един тънък конец. Тежък е около \$4000000. Има деца, които напълно са се отчуждили и които са изтеглили своите пари от него, така че към неговото имущество не проявяват агресивност. Къщата е огромна и в нея живее сам. Жените, които са се грижили за него не се задържали дълго, не могли да се сработят с него, не разбирали потребностите му, макар и да не са големи – тя направи пауза и продължи: – Виктор е интелектуалец и не може да се освободи от нуждата да бъде и третиран така. Освен всички банални работи, свързани с грижите за стареца, Виктор се нуждае от интелектуалец за всекидневни разговори. Той е човек с широки познания и много трудно може да му се угоди, защото предпочита гледачка също с широки познания. Мислим, че единствено ти имаш такива познания, но и готовност да отговориш на очакванията му – завърши добронамерената Мици.

- Изглежда много добра работа!? – казах с привкус на ирония в глас.

- Една от най-добрите, които съм срещала – към мен Мици е търпелива и искрена.

- Защо не я взе ти, щом е толкова добра? – приближих се до лицето ѝ и дяволито ѝ прошепнах.

- Провокираш ме, съмняваш се в мен!? – усмихна се тя: – В тази работа не трябва да бъдеш чувствителен и суетен. Тук става дума за заплата на американски интеле-

лектуалци, а когато преминеш на процент, тогава ще изкарваш...

- Не го вземай присърце, пошегувах се – побързах да наблегна на това.

- А защо не вземам тази работа, ще ти кажа. Може и на теб да ти изглежда смешно, но е истина. Не съм способна. Не знам какво лошо виждат старците в мен, но е проверена истина, че не ме обичат. В десетина случая нито един старец не поиска да сътрудничи повече от една седмица, просто настояваха да се махна от техните домове. Това е истината за мен, а теб те приемат всички и бързо, почти като госпожа Патриша.

- Значи Патриша е идеал за „лешоядките“!? – казах без ирония.

- Да, идеал е. През последните години нейните приходи заслужават респект – и госпожа Мици каза това сериозно.

- Ами, виж, скъпа госпожо Мици, и за милиони не бих правела онова, което тя прави – отвърнах с чувство на някаква силна балканска гордост, най-вече като онази от сръбските епически песни.

- А-а, виж какво, скъпа госпожо Данице, ще те попитам – искрено. А какво е това, което прави госпожа Патриша, но не спада към професионалните задължения на медицинските гледачки?

- Гади ми се! – отвърнах.

- От какво ти се гади? – прекъсна ме, като отвърна остро.

- Ами, например, онези целувчици – почти измънках, като схванах, че се правя на много умна за нещо, което не е моя работа.

- Правиш ми се на голяма чистница – нервирано се заяде с мен госпожа Мици.

- Разправяше ми, че няколко пъти... Патриша... Противно ми е да го кажа! Гади ми се! Пфу! Никъде по света

няма такова нещо... – изригнах и аз обидено. Тя ме прекъсна:

- Ти си още наивно-шантава. Никъде по света няма ло такова нещо, глупости приказваш. Има, има, скъпа госпожо. Всяка минута хиляди жени вършат това за двадесет, дори само за пет долара. Вършат това в публични домове и извън тях. Вършат го на всеки случаен клиент, мръсен, пиян, друсан, болен... – говореше Мици на границата на яда, а продължи по-спокойно: – Дори и те не са родени да бъдат курви, особено не толкова долнопробни. И те някога са били наивни и добри момиченца, можеш ли да си представиш през какви житейски предизвикателства е трябвало да преминат, за да вършат всичко онова, което вършат? И къде тук е госпожа Патриша? Тя върши това, но дори и да го върши, е само на един човек, още повече съпруг, прави това на господин, когото преди това е изкъпала... А и, защо да не кажа това, прави го за големи пари.

- Хайде да не говорим повече за това, моля те! – почти призовах за милост.

- Няма, и не аз започнах, а ти...

- Кога поемам работата и как? – продължих с помирителен тон.

- Работата, както вече ти казаха, поемаш утре. Господин Виктор е от района на госпожа Патриша и затова върви при нея, вече те очаква.

Докато паркирах автомобила, от къщата на Джо излизаше брокерът Майкъл. Срещнахме се и разменихме поздравии. Не беше особено учтив и това ме изненада. Сигурно и сам си помисли, че е трябвало да бъде с някой нюанс по-внимателен, върна се две-три крачки и шеговито попита:

- Знаете ли, госпожо Дана, какво са вълци?

- Знам, мисля, че знам – отговорих и се усмигнах.

- Какво са? – дяволито се наведе към лицето ми и ме попита.

- Вълците са зверове – отговорих като учениче-първолаче.

- А знаете ли от кого са произлезли тези кръвожадни зверове, вълците? – господин Майкъл продължи сериозно, като гимназиален учител в началото на учебната година.

- Ами, това вече не го знам – отвърнах, като все още не предполагах накъде бие.

- Вълците са произлезли от вашата приятелка, госпожа Патриша! – каза и заплашително стисна зъби.

- Недейте така за госпожата – казах тихо, с глас, който не одобряваше, но и не се противопоставяше.

- Унищожава ме – добави ядосано и се отдалечи.

Не познавам човек, на чието лице толкова силно да се отразява вътрешното настроение, както на госпожа Патриша. Заварих я жестоко ядосана, лицето ѝ беше нашарено с червени кръгли петънца, скулите изпъкнали, а очите ѝ обезумяло шареха.

- Къде се губиш досега! – викна тя, без да отговори на поздрава ми.

- Не можах по-рано – отговорих с покорен глас.

- Сядай! Нямаме много време. Всеки момент трябва да дойде господин Кристофър, а тоя боклук се насра – каза и показа Джо, който се беше свил, сякаш в опит да се скрие в колкото се може по-незабележим пашкул.

Груба е към господин Джо и това виждам за пръв път. Особено груба беше, докато го мъknеше към банята, а и там викаше, като го наричаше с обидни имена.

Причината за такъв яд може да е голяма, направих заключение и я свързах току-що „излязлото издание“ на господин Майкъл, но и купчината документи на масата пред мен. Гледах документите и се опитвах да вникна в смисъла на безбройните числа. Един лист, на който беше писано от ръката на Патриша, най-много ми говореше. Предположих, че това е списък с акциите, които брокерът

Майкъл, по някакъв неин начин, трябвало с Джо да прехвърли на нейно име, а Джо не искал да приеме, но когато вече го била принудила, брокерът се противопоставил и отказал да изпълни криминалното възложение.

- Душиш! – Патриша изскочи, разкритикува ме и отново изчезна.

Не доведе Джо в хола, но беше свършила с него, очевидно беше от думите, които изреждаше. Няколко пъти влизаше и излизаше, продължаваше да бъде крайно ядосана, при едно влизане грубо събра всички документи като наръч и ги пренесе в кухнята.

Небрежно облечена, несресана и без грим, напомняше на оня вид жени, които наричаме мъжкарани. За пръв път наблюдавам фигурата, гърдите и ханша, наблюдавам я като жена и откривам, че наистина тя няма ни най-малко женска конституция, което при всички досегашни случаи твърде вещо прикриваше с подходящо облекло. Всяка жена със загубата на добрия физически външен вид губи увереност и общо самочувствие. На Патриша това особено се отразяваше в този случай. Седна срещу мен и най-накрая ми отдели внимание:

- Извинявай, моля те, нервирах ме онези двама идиоти.

- Нищо, нищо... Не може човек винаги да е в добро настроение – отвърнах аз, а тя за миг безнадеждно мълчеше и гледаше в пода.

Джо е наказан в стаята си и го е срам от мен. Патриша блуждаещо се е вторачила в едно петно от кафе върху килима. Неприятно ми е и моля Бога тя да свършва по-скоро с мен, че по-скоро да напускам този като гробище затихнал дом.

Патриша е странно явление, помислих си аз и по съвсем нов начин я наблюдавах. Тя е жена, която лесно се забелязва и запомня. По-висока е от жените, с които е в контакт, и съумява да се възползва от това физическо ка-

чество, когато ѝ потръбва. Всеки път, когато седнеш с нея, колкото и отдавна да я познаваш, откриваш в нея някой незабелязан по-рано физически детайл. По правило, всички тези допълнително забелязани физически недостатъци намаляват положителното общо първо впечатление за нейния физически добър външен вид.

Седи срещу мен и има съвсем безнадежден вид. Неприятно ми е да съм свидетел на някое нейно поражение, нетърпелива съм и издавам това с несъзнателни движения на краката. В един момент усетих, че съм настъпила някакъв предмет. Без да очаквам нещо на килима, хвърлих поглед надолу. Картината на предмета, която улових с този поглед ангажира вниманието ми със своята необичайност. Формата е на трапец или хартиено хвърчило, каквото пускат децата, с подчертани странични ъгли, с размери на стъпалото на снажен мъж. Първата ми мисъл беше, че става дума за някакъв сувенир, който, без да искам, съм съборила от някоя полица наоколо. Какъв сувенир? – запитах се. Разгледах всичко наоколо, за да откроя още нещо подобно. Погледът ми претърси и целия под и се спря на същия такъв предмет на крака на Патриша. Това е нейният чехъл!? И чак тогава забелязах необичайното ходило на нейния друг, босия ѝ крак. Ставите на палеца и малкия пръст са толкова големи, че такова нещо не бях виждала преди, и осъзнах, че старите чехли ще бъдат такива, каквито се оформят с течение на времето. Учудващо е как тази жена изобщо може да нахлузи обувки, а още повече – как може да ходи с тях. Помислих си и за нейното умение и успех в прикриването на този подчертано изразен физически недостатък.

Все още не можеше да се овладее, а се мъчеше, това беше очевидно. Повдигна поглед към мен и понечи да ми каже нещо, но се отказа, още не е готова. В мига на разколебаване забелязах още един нейн недостатък, който по-рано смътно усещах.

Очите ѝ са едва забележимо разногледни, но този ѝ недостатък я загрозява едва когато е в затруднение и губи самоувереност, а я губи особено когато си служи с лъжи. И ето, показва разногледството и сега, като свидетелства за някакво трудно положение, в което е попаднала.

- Извинявай, наистина нямам време... Всеки момент трябва да дойде господин Кристофър, а виж на какво приличам, трябва да се облека по-прилично... – нервно занарежда тя, въртеше разногледни очи, за да премине към онова, заради което съм тук: – Имаш късмет, падна ти се господин Виктор. Ще бъдеш доволна. Умееш да работиш с този вид хора, които са умни, не са дементни и не капризничат много. Пет жени му сменяхме, все по-зле и по-зле, за да ти подготвим терена, на принципа: „Слава Богу, че най-после ми намерихте нормална гледачка“. Една от тези жени бях аз, само два дена по два часа, но му вгорчих живота за година. Утре ще започнеш с госпожа Ен, тя ще ти бъде под ръка два дена. Нали знаеш, мъжът ѝ, Марк, според нашите преценки, си отива, настанихме го в болница, ще го върнем следващата седмица и тогава няма да може дълго... Затова, можеш да използваш госпожа Ен тези два дена за всичко, което сметнеш, че може да ти бъде от помощ...

- Значи, да си събирам багажа като за преместване?! – попитах аз.

- Да, за преместване! – потвърди тя.

- А ако този Виктор ме разкара? – добавих аз.

- Това няма да се случи – категорично отвърна тя.

- Все пак!? – настоях аз.

- Никакво „все пак“! Но, все пак, ако се случи, ще се преместиш при друг старец... – уверено отговори тя.

Чу се звънецът, госпожа Патриша подскочи, изтича в стаята, върна се и ми извика:

- Това е господин Кристофър, моля те, посрещни го и му прави компания, докато поне малко се приведа в по-приличен вид.

Бях се запознала с господин Кристофър по-рано, знаех, че се занимава с търговия на пари, но си нямах и понятие, че е брокер в агенция „Весел старец“. За пръв път седя с него и разговаряме насаме. Елегантен, образован и много приятен човек, както се и очаква от млад брокер, а покрай обичайния въвеждащ разговор, той намери за необходимо да се опита и той да ме забавлява с разговор за производството на пари, както се изрази. Той умее да предположи какви са ми спестяванията, а макар и малки, подхожда към мен така, както подхожда и към милионер, и, макар че съм икономист, а може би точно заради това, лесно ме убеждава да отида някой път в неговия офис или той ще дойде при мен, за да му дам да сложи тези пари за „разплод“... Обещах му, че ще се възползвам от поканата му.

Запознах се с господин Виктор, според моята статистика – дванадесетия поред старец. Както и всички високи хора, а Виктор е висок над шест фута, и той е добродушен човек, с доста ясен ум, а онова, което е донесъл първия пристъп на деменцията, при него се изразява под формата на симпатична наивност, която повече забавлява, отколкото да нервира...

Както и трябва при среща на двама непознати и самотни хора, първите дни прекарахме в разговори, които водеха към опознаване. Виктор беше развълнуван от неотдашното ми минало, защото, като се оставят настрана книгите и филмите, той за пръв път се среща с истинска трагедия и жив персонаж от тази трагедия.

И в живота на стареца е имало събития, които могат да възбудят любопитството, още повече, като се има предвид дарбата на господин Виктор хубаво и образно да

разказва за тези събития. За първата съпруга, за втората, за децата от първия, та от втория брак, говореше без заряд и пресилени емоции, но онова, което особено впечатлява, за него всеки от тях е еднакво красив и мил, но и същевременно далечен, защото не го посещават, не му предлагат помощ, но и не търсят такава за себе си. Помогнал е на всички тях еднакво и те нямат никакви претенции към него, което е същинска рядкост в американското общество, каза той.

Виктор не криеше, че е доволен от работата ми. Беше сменил доста гледачки, но те не са имали душата, която той чувства в мен, казваше ми и ми благодареше. С течение на времето все повече ми вярваше и се държеше по-малко резервирано. А той по принцип е стеснителен човек, можеше физически да извършва действията, свързани с личния му тоалет и не позволяваше да съм близо до него, когато се занимава с това.

Имаше малко приятели и още през първите две седмици от пребиваването ми при него се запознах с тях. За месец се запознах и с роднините, които се намират в Калифорния. Знаеха за мен от телефонните си разговори с Виктор, той дори ме хвалеше, така че и с онези, които идваха, установих топли отношения. „Грижете се добре за него, ще видите, дядо е добър човек...“ – повтаряха те.

От всички старици и старци, които съм гледала досега, Виктор е най-лесният за гледане, макар и най-стар по години. През деня рядко се нуждае от помощ, а плюс това е толерантен, така че можех да излизам от къщи когато си поисках и да ходя където си поискам. Ако някой ден не излезех, сещаше се да ми каже да изляза и да се поразходя.

Нощем не беше така. Щом се спусне сумрак, в него започва да се вмъква несигурност и страх от самотата. Често ме викаше, а в неспокойните нощи – дори през няколко минути, за да се увери, че не е сам. Вземаше лекарства през два часа, през деня – без моя помощ, а нощем

трябваше да му ги давам. Господин Виктор понякога има, пак предимно нощем, сериозни пристъпи на задух, затова трябваше да го наобикалям и евентуално да се притичвам на помощ с кислород.

Ношите ми покрай господин Виктор се превърнаха в кошмар, много от тях преминаха без сън, след тях бях изтощена и нервозна, така че започнах да губя тегло и търпение. Той забелязваше това, извиняваше се и ме съжаляваше, но нищо не можеше да се промени във връзка с този въпрос.

Отслабнах и започнах да се питам какво да предприема. Все по-често ми идва на ум, че така няма да мога да издържа дълго. Започнах сериозно да си мисля за напускане.

Една нощ, напълно изтощена от безсъние, едва успях да откликна на неговия зов. Погледнах часовника и видях, че е два след полунощ, време да му давам лекарството. Веднага след като изпи лекарството, аз тръгнах да излизам от стаята, но преди да се отдалеча, той ме извика, върнах се и го погалих по главата, като му казах:

- Оставете ме поне за малко на спокойствие, драги господине.

- Извинявай, Дане, извинявай, знам, съжалявам...
Страх ме е! – с уплашен глас шепнесе.

- Не се бойте, тук съм... заговорих му аз, докато сядах на кревата.

Когато се събудих, бях немалко изненадана. Бях спала на неговия креват непрекъснато осем часа. Над главата ми ме чакаше кафе, което беше сварил господинът и нежно поднасяше, за да ми предложи това удоволствие.

И следващата нощ седнах и заспах на кревата на Виктор, и следващата, и следващата... И така започнах да спя на кревата на Виктор, но и да живея някак си все по-фамилиарно с него.

Не ни посещаваха много гости. От моя страна, ако така мога да се изразя, първи ми дойдоха на гости семейство Зорич, които дойдоха с госпожа Роза. Това беше приятен ден, в който се сприятелиха Виктор и Джо. Наме-риха общи теми и дълго разговаряха.

Недълго след това ми дойдоха на гости поотделно двойките Елизабет & Дуайт, Маргарет & Джейк и Барбара & Том. При всички тези случаи Виктор се чувстваше приятно и по-късно изказа много похвали по адрес на старците, с които се запозна.

Бях, може би, два месеца с господин Виктор, когато ми се обади Патриша и предложи Виктор и аз да направим парти за тях, като имаше предвид четирите брачни двойки, с които поотделно се запозна Виктор.

Господин Виктор се въодушеви, когато му предложи някой път да поканим на обяд тези четири брачни двойки, за които той говореше от време на време. „Отлична идея“ – ще ми отговори Виктор.